СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

РІК XLIX. Ч. 299. Джерзі Сіті, Н. Дж., субота, 27-го грудня 1941. No. 299. Jersey City, N. J., Saturday, December 27, 1941. VOL. XLIX.

ТРИ ЦЕНТИ В ЗЛУЧЕНИХ ДЕРЖАВАХ АМЕРИКИ. ПЯТЬ ЦЕНТІВ ЗА ГРАНИЦЕЮ ЗЛУЧЕНИХ ДЕРЖАВ АМЕРИКИ. Тел. „Свободи": BErgen 4-0237, 4-0807 — Тел. У. Н. Союзу: BErgen 4-1016 THREE CENTS IN THE UNITED STATES OF AMERICA. FIVE CENTS ELSEWHERE.

Затоплено Ворожу Субмарину Біля Каліфорнійського Побережа - Гонг Конг, Відтятий від води, був Змушений Здатись - Дальший Сильний Натиск на Филипини

АМЕРИКА ПРОТИ ЗАБРАННЯ ОСТРОВІВ СТ. ПЕР І МІКЕЛЬОН „ВІЛЬНИМИ ФРАНЦУЗАМИ"

ВАШИНГТОН. — Департамент стейту гостро осудив окупацію двох французьких островів, Ст. Пер і Мікельон, „вільними французами". І заявив, що зроблено перед канадійським урядом заходи, щоб згадані острови назад повернено під зверхність маршала Петена. Вправді ці острови лежать при березі Канади, між Новою Шкотією та Новою Фундляндією, і мають стратегічне значіння для аліянтів, бож ген. де Голь, якого фльота окупувала ці посілости, є союзником Англії й Америки, то проте американський уряд цілком невдоволений тою окупацією. Від самого упадку Франції, цебто від червня 1940. р., Злучені Держави намагаються вести обережну й лагідну політику відносно Віші, щоб явною протифранцузькою лінією не загнати цілком Франції в орбіту німецької політики. Цеї лінії тримається Вашингтон головно тепер, коли з усіх боків надходять [illegible] начебто маршал Петен мав уступити під німецьк[illegible] [illegible]рму французької політики ніби мав би перебрати адмірал Дарлян, знаний зо своєї готовости „співпрацювати" з Німеччиною.

ПРОДОВЖЕННЯ ВОЕННИХ НАРАД У ВАШИНГТОНІ

ВАШИНГТОН. — До Вашингтону приїжджає канадійський премієр Мекензі Кінг, щоб взяти участь у воєнних нарадах, які від кількох днів ведуть президент Рузвелт та премієр Чорчил з цілим рядом американських і британських високих урядовців і знавців. Чорчил і Рузвелт радили теж і підчас Різдва, взяли участь в церковних богослуженнях та виголосили відповідні промови до англо-саксонського світу. Вечером відбувся святочний обід в президента Рузвелта, в якому взяли участь Винстон Чорчил, норвезький князь Оляф і його дружина княжна Марта, лорд Гелифекс з жінкою, лорд Біверврук, адмірал Дудлей Павнд та інші високі американські й британські достойники.

ПЕРШІ РАНЕНІ З ГАВАЇВ В САН ФРАНЦІСКО

САН ФРАНЦІСКО (Кал.). — Сан Франціско відчуло перший раз справжній смак війни, коли до пристані прибули кораблі, що привезли сотки ранених з Гавайських Островів. Хоч про приїзд кораблів не було ніґде згадки, проте численні маси народу, не зважаючи на Різдво, повиходили до пристані, щоб повитати тих, що перші впали жертвою зрадливого японського нападу в Перл Гарбор. Ранених забрано до військових шпиталів, де віддано їх під лікарську опіку. Червоний Хрест та інші добродійні організації занялися негайно втікачами, що прибули разом з раненими.

ЯПОНСЬКІ ВІЙСЬКА НА ФИЛИПИНАХ — ЦЕ ДІТИ

НА ФРОНТІ В ЛІНҐАЄН (Филипінські Острови). — Кореспондент „Асошіейтед Прес" Кларк Лі доносить, що японські війська, що наступають з заливу Лінґаєн, це молоді хлопці у віці від 15. до 18. року життя, зле узброєні, невідповідно вишколені, але ґнані жадобою „здобути або згинути". Сотки їх вже впали під вогнем американських та филипінських сил, одначе нові сили приходять на місце впавших.

БИДЛ ПЕРЕСТЕРІГАЄ ПЕРЕД САМОПЕВНІСТЮ ТА НЕДОЦІНЮВАННЯМ ВОРОГА

ВАШИНГТОН. — Генеральний прокурор Франсис Бидл виголосив радіову промову до народу, в якій заявив, що Америка не повинна надто переціновати свої спроможности, а тим самим не доцінювати сили ворогів Америки. Говорячи в імені тих народів, що воюють проти Німеччини, Бидл перестеріг Америку, щоб була на осторозі перед атаками гітлеризму та його союзників. В імені Вільної Франції промовляв відомий фільмовий актор Чарлс Боае, а інші промовці говорили в імені Полудневої Америки й т. д.

ВОРОЖІ АГЕНТИ СІЮТЬ ПЕРЕПОЛОХ В МЕКСИКУ

МЕКСИКО СИТІ (Мексико). — Доносять, що в мексиканських містах агенти тоталітарних держав сіють переполох між мексиканськими купцями, поширюючи вістки, начебто Америка викуплюванням споживчих середників в Мексико намагається піднести ціни на товари та тим витворити економічний хаос в Мексику. Велика частина мексиканської торговлі є в руках еспанців, які явно симпатизують з ген. Франком, а тим самим піддержують його про-німецьку політику. Газета „Універсал" гостро виступає проти тих заколотників та перестерігає мексиканський нарід, щоб він не впав жертвою замаскованої „пятої колюмни".

АМЕРИКАНСЬКИЙ ЛІТАК ЗНИЩИВ ЯПОНСЬКУ СУБМАРИНУ

ВАШИНГТОН. — Воєнний комунікат подає, що американський бомбовик знищив ворожу субмарину, яка оперувала на водах біля Каліфорнії. Субмарину затоплено в той час, коли вона виплила на поверхню, правдоподібно не сподіваючися, що на неї чигає бомбовик. Здогадуються, що це є одна з чотирьох субмарин, про які доносили воєнні комунікати, що вони оперують при американських берегах.

ЯПОНЦІ НАТИСКАЮТЬ НА ФИЛИПИНАХ НА ТРЬОХ ВІДТИНКАХ

МАНІЛЯ. — Японські механізовані частини, що почали наступ з заливу Лінґаєн, зближаються до містечка Багуйо, що є літньою столицею Филипінів. Друга група японців наступає прямо на схід в напрямі містечка Біналонан, 110 миль на північ від Манілі. На північному острові Лузон японські наїздники підсунулися під місцевість Туґеґарао. Доносять про японські сили, висаджені на беріг в околиці Леґаспі та Атімонан, 200 миль на полудневий схід від Манілі, як рівнож на острові Мінданао, в місцевости Давао. Воєнні комунікати не подають подробиць боїв, зглядують лише, що американські та филипінські війська ставлять японським наїздникам завзятий опір. На саме Різдво Манілю наїхали японські літаки та скинули бомби.

РЕОРҐАНІЗАЦІЯ ФИЛИПІНСЬКОГО УРЯДУ

МАНІЛЯ (Филипіни). — Президент Филипінських Островів Мануел Л. Квезон перевів реорґанізацію свого кабінету в той спосіб, що з 9 міністерств створив 4. Міністерство внутрішних справ перейшло в руки самого президента, а крім того злучено разом такі міністерства: фінансів, рільництва й торговлі; краєвої оборони, публичних робіт і комунікацій та міністерство виховання, здоровля та публичної опіки.

ЯПОНЦІ ЗДОБУЛИ ГОН КОНГ

Японські війська здобули важну британську базу на Далекім Сході, Гон Конг. Потвердження цеї вістки прийшло з британського міністерства кольоній. Британська залога в числі 20,000, боролась дуже хоробро. Але японські сили були далеко більші. Під натиском тих сил британці уступали на горбки, що лежать в центрі острова Гон Конг. Вкінці їх положення стало таке, що вони мусіли піддатись, щоб заощадити дальшого безкорисного пролиття крови.

БРИТІЙЦІ ЗДОБУЛИ БЕНГАЗІ

На лібійськім фронті британці осягнули велику перемогу. Вони здобули найголовнішу німецько-італійську базу в Сиринайці, в Лібії, Бенгазі. В тім місті було скупчених чимало німецько-італійських військ. Частина тих військ піддалась, інша через пустелю почала пробиватись на захід. Британські війська переслідують втікаючі розбитки німецько-італійської армії.

СОВЄТСЬКА ОФЕНЗИВА ПРОДОВЖАЄТЬСЯ

Совєти повели оден загальний наступ на лінії від Ленінграду до Харкова. В декількох місцях вони осягнули нові успіхи. Але, назагал, німецький опір, зокрема на центральнім фронті біля Москви, кріпшає. Совєтські війська стараються відбити Орел. На кримськім фронті, говорять совєтські звідомлення, совєтська залога в Севастополі відбила німецькі напади зо страшною для них втратою. Там мало згинути 20,000 німецьких вояків. — Німецькі звідомлення говорять, що совєтські війська на ріжних відтинках совєтського фронту наступали і були відбиті з втратами.

ЧОРЧИЛ У БІЛОМУ ДОМІ.—Так виглядала остання пресова конференція в Вашингтоні, на котрій попри президента Рузвелта був приявний ще й британський премієр Чорчил. (Президента пізнати по довгій цигорниці; Чорчил сидить за ним, курячи грубе цигаро). Чорчил заявив, що надії на заломання націстів із середини нема та що їх треба вперед перемогти війною.

СВЯТОЧНЕ ПОСЛАННЯ ПАПИ РИМСЬКОГО

БЕРН. — З нагоди свят Різдва Христового Папа Римський виголосив через радіо послання, в якім натаврував агресію, переслідування меншин, напади на слабші народи та тотальну війну. Християнська мораль, говорив Папа, не дозволяє нападів на інші народи, без огляду на їх територіяльну величність і здібність оборонятись. Вона теж не дозволяє гнобити національні меншини і обмежати їм свободу культури, економіки і, загалом, національного розвою. Папа натаврував тотальний спосіб ведення війни, в якім всі шари суспільности знаходяться в постійнім стані воєнної готовости. Натаврував поведінку деяких держав, які виховують молодь і цілу суспільність в проти-християнськім дусі. В цім посланні Папа Римський ні найменшим натяком не заявився в один бік воюючих держав, або другий. Зокрема не заявився за хрестоносним походом проти большевизму, чого держави „осі" сподівались. Засаднича критика Папи у багатьох випадках відноситься в першу чергу до держав „осі".

СВЯТОЧНА ПРОМОВА КОРОЛЯ ЮРІЯ ШЕСТОГО

ЛОНДОН. — Британський король Юрій Шестий з нагоди Різдва виголосив до цілої Британської імперії промову, в якій говорив, що всі народи британської імперії в тій війні мусять поводитись, як члени одної родини. Всі мусять боротись за одного, а оден за всіх. Бо всі вони себе взаїмно потребують, і їх доля є тісно звязана зо собою. Він говорив, що треба буде ще багато посвят, щоб виграти ту війну. Але мужня поведінка всіх британських народів дає запоруку, що та перемога мусить прийти.

ЕПІДЕМІЯ ІНФЛЮЕНЦИ НА СХОДІ ЕВРОПИ.

СТОКГОЛЬМ. — Шведські ґазети приносять вістку, що на ленінградськім фронті серед німецьких вояків поширилась ще нова пошесть, це є пошесть інфлюенци, чи „еспанки". Багато німецьких вояків хворує на ту недугу. Німецькі власти спроваджують з Парижа, з інституту Пастера, суровицю проти еспанки і нею защіплюють своїх вояків. — Британське радіо з Лондону подало, що на сході Европи, зокрема в прибалтійських державах і Україні масово поширилась недуга тифу. Німецька влада напружує всіх зусиль, щоб спинити поширення цеї недуги. Затє німецька радієва стація з Варшави, як подає НПС з Стокгольму, заперечіла, начеб на сході Европи поширився тиф. Появились лиш деінде випадки тифу, в Вільні, Мінську і Берестю Литовськім, говорило згадане радіо.

ҐЕБЕЛЬС ПРО ТЕРПІННЯ НІМЦІВ.

БЕРЛІН. — Німецький міністер пропаґанди, Ґебельс, помістив статтю в магазині „Райх" і в тій статті говорить, що лиш німецькі вояки і ті, що безпосередно зносять удари війни, можуть говорити про посвяту. А цивільне населення, яке зносить невеликі труднощі, про посвяту не має права говорити. Дословно він в тій статті сказав: „Зате ви, вдома! Ви не можете говорити про посвяти, коли мусите зачекати пів години на трамвай, чи годину постояти в лінії, аби дістати два папіроси; або коли не маєте свічок на ялинку, чи коли ваше радіо внаслідок летунських алярмів мусить замовкати, або коли мусите просидіти три години в протилетунськім схованку й опісля йти дві години пізніше до роботи".

НІМЦІ АПЕЛЮЮТЬ ДО ПОЛЬСЬКОГО НАСЕЛЕННЯ.

СТОКГОЛЬМ. — Німецька окупаційна влада видала заклик до польського населення, щоб воно складало теплу одежу для німецьких вояків, що борються на совєтськім фронті. Ті вояки, каже німецька влада, заслужили собі те від поляків, бо вони боряться з загрозою европейської цивілізації большевизмом. Заклик цей кінчиться погрозою, що коли населення не відгукнеться добровільно і не зложить належної скількости одежі, то влада забере їм одежу силою.

ПЕТЕН НЕ УСТУПАЄ ЗО СВОЙОГО СТАНОВИЩА.

ВІШІ. — Французький уряд в Віші офіційно заперечив вістки, які розійшлись були по світі, начеб маршал Петен рішив уступити, а на його місце покликати адмірала Дарляна. Також в Віші заперечено вістки, начеб Німеччина переправляла через Францію, в напрямку Еспанії, більші військові сили. Маршал Петен виголосив через радіо до французьких полонених вояків промову, в якій сказав, що французький уряд старається про те, аби їх увільнити. Але праця натрапляє на труднощі. Він теж сказав, що на цілий світ затягається чимраз темніша ніч.

"SVOBODA" (Ukrainian Daily)
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Sundays and holidays by the Ukrainian Press and Book Company, Inc., at 81-83 Grand Street, Jersey City, N. J.

Entered as Second Class Mail Matter at the Post Office of Jersey City, N. J. on March 30, 1911 under the Act of March 8, 1879.

Accepted for mailing at special rate of postage provided for in Section 1103 of the Act of October 3, 1917 authorized July 31, 1918.

Письменний текст оголошення має бути в адміністрації 48 годин перед появою числа, в котрім оголошуючий хоче мати своє оголошення.

За оголошення редакція не відповідає.

За кожну зміну адреси платиться 10 центів.

З Канади належить посилати гроші лише на т. зв. Foreign Money Order.

Адреса: "SVOBODA", P. O. Box 346, JERSEY CITY, N. J.

ВІЙНА І ЧАСОПИС

Коли говоримо про свободи, які освічені демократією, то між ними, як знаємо, є — свобода преси. Вона є одною з тих свобід, що мусить запанувати в цілому світі, як заявив президент Рузвелт. І тому, щоб і ця свобода вдержалась не тільки в Злучених Державах, але, щоб заіснувала всюди, себто й в тих краях, де її нема вже віддавна, ми знайшлись у війні.

Та так є, що ми в війні, себто в такому положенню, що свобода преси обовязково мусить бути обмежена. Нема в тому нічого дивного, коли зважимо, що війна вимагає всіляких обмежень. Воєнні обставини заставляють державу підпорядкувати все тільки тій цілі, щоб якнайскорше перемогти ворога. Ось тій цілі повинна служити теж і преса, що природне і зрозуміле. А як так, то вона мусить розуміти, що воєнний час не дуже догідний на те, щоб критикувати уряд в такий спосіб, щоб ослабляти тим акцію оборони краю, підкопуючи його авторитет, чи ослаблювати ось таким поступованням довіря загалу до уряду. А довіря до уряду є тепер більш потрібне ніж в мирних часах. Багато своїх поступків уряд не може якслід вияснити, щоб не нанести тим шкоди дипльоматичній акції, воєнним операціям чи воєнній підготовці. Про те вже говорив президент Рузвелт, коли заявив, що новинки про воєнні події мусять бути процензоровані. Це ясне для кожного. Бо ніхто не бажає собі, щоб ради його цікавости гинули потім тисячі американських вояків, яких знищив ворог, користаючи з тих подробиць, що їх дізнався завчасу з газет чи радієвих повідомлень про події на воєнному фронті. Щоб такого не було, для цього встановлено тепер Бюро Цензури.

Як в Англії, так теж і тут, урядові чинники мають довіря до преси. Вони виходять з цього заложення, що патріотичні редактори і журналісти та видавці газет самі повинні знати, що й як треба в таких часах писати. А далі, що вони настільки патріотичні й здисципліновані, що самі зможуть себе погамувати в критиці й т. п. І воно дійсно так виглядає, як уряд припускає. Вистарчить тільки прочитати тепер те, що пишуть ті журналісти, що постійно критикували вашингтонську адміністрацію президента Рузвелта, щоб переконатись, яка велика настала в американській пресі зміна. Інтерес краю став відразу вище всього. А навіть за те, за що нераз президента Рузвелта атакували якнайгостріше, тепер йому приплескують, добачуючи в попередніх його політичних і воєнних потягненнях велику зручність і далекоглядність. Згадуємо за те, бо наш часопис є частиною американської преси. Вправді ми постійно попирали адміністрацію президента Рузвелта, але не зашкодить вияснити заздалегідь нашим читачам і те, що воєнні обставини заставляють і наш часопис підпорядкуватись тим обмеженням, що є конечними з огляду на безпеку краю і організування усіх сил до боротьби з ворогами.

Перемога Перехилилась

Винстон Чорчил, британський премієр, відвідуючи американську землю, з якою він кровно посвоячений, вніс в Білий Дім таку атмосферу, яка цілковито відповідає тому, що досі висказував президент Рузвелт. Є це глибока віра в повну перемогу демократій, зокрема віра в те, що гітлеризм буде знищений. А далі, що саме тепер входимо в таку воєнну фазу, в якій вже наглядно видно, що перемога перехилюється на бік аліянтів.

Ось це останнє хвилево найважніше, бо властиво іде в першу чергу про те, щоб війну якнайскорше закінчити пігрою. А воно досі виглядало так, що якіб не були надії на будуче, дійсність виглядала так, що армії Гітлера майже непереможні. Це так видавалось звичайним людям, що бачуть тільки голі факти, себто те, що Гітлер повалив один край за другим, та що здобув величезні території, відносячи перемогу за перемогою. Очевидно, що як президент Рузвелт так і Чорчил давно остерігали, що всі ці перемоги Гітлера є нічим, коли мати на увазі, що війна буде тривати дуже довго, та що демократії щойно розбудовують властиву силу. Але звичайний чоловік глядів на теперішність і судив після подій. Та, як сказано в Білім Домі, тепер уже і для звичайного чоловіка ясне, що Гітлера можна перемогти, що він уже зазнав великих ударів. І то таких, що вже заважили на його судьбі. Під тим треба розуміти головно те, що стрінуло німецьку армію в Росії завдяки „ініціятиві самого Гітлера", себто його загонистости. Бо, як кажуть, те, що тепер стрінуло німецьку армію в Росії, треба приписувати радше впертости і зарозумілости самого Гітлера, ніж класти це в вину німецькому воєнному штабови, і німецькому воякови. Та якби не було, є фактом, що німецька армія в Росії не осягнула свого і тепер відступає. І теж постійно відступає в Африці. Це є ті події, що їх кожний бачить. І саме те заставило британського премієра заявити, що ось ті події вказують наглядно, що перша фаза війни, в якій Гітлер перемагав на фронті, вже минула. Тепер зачалась друга і рішальна фаза, що принесе остаточно перемогу аліянтам.

Та з цього не виходить, що Гітлер уже цілком переможений, що німецька армія вже розгромлена, що німецький воєнний штаб розбитий. Так не можна думати, підкреслюють згідно всі воєнні знавці, разом з президентом Рузвелтом і Чорчилем. Німці ще можуть зачати не одну офензиву, кажуть вони. І зробити аліянтам не одну несподіванку, відносячи тут і там певні воєнні успіхи. Та все це вже не заважить. Кожний бачить, що німецька армія може бути переможена як кожна інша. Кожний переконується, що як забракне армії літаків, повзів, чи навіть теплого одягу (як це є з німцями в Росії), то вона не стоїться перед противником, що краще узброєний і може виставити кожного часу свіжі полки. На те і числять аліянти, що мають до розпорядимости величезні резерви в людях і матеріяльних засобах.

Крім цього вони числять ще, і то цілком слушно, на невдоволення серед тих народів, що опинились під націстівською владою. Скорше чи пізніше всі ті народи переконаються, що німецька „вища й пануюча раса" несе їм поневолення, а не поліпшення долі чи визволення. А що це невдоволення вже тепер наявне, то й те є ціла през. Рузвелта і Чорчила вказівкою, що перевага є вже тепер по стороні демократій.

Не малу вагу відграває тут теж і сам німецький нарід. Досі він був гіпнотизований „щастям" і „візією" Гітлера. А тепер діється таке, що виходить, що це „щастя" покидає Гітлера, хоч за те „щастя" згинули міліони молодих німецьких вояків. Ось той психольогічний удар, якого дізнав тепер весь німецький нарід, є теж тим чинником, що вказує на перевагу аліянтів. Нема сумніву, що Гітлер не матиме вже тепер до розпорядимости такого фанатично відданого йому німецького народу, як це досі виглядало. Німецький нарід є змушений дійсністю глядіти на дальшу будучину тверезіше. А така тверезість може тільки Гітлера ослабити, а не його скріпити.

Маючи ось те все на увазі, зрозуміємо, що през. Рузвелт і Чорчил, коли заповіли перемогу і те, що вона вже перехилилась на сторону демократій, не сказали цього на вітер, щоб себе та свої народи потішити, але заявили те, що є вислідом обєктивного розгляду цілого воєнного положення.

ЧИТАЙТЕ УКРАЇНСЬКІ КНИЖКИ І ГАЗЕТИ БО ЧАСТЕ ЧИТАННЯ ВЕДЕ ДО ПРОСВІТИ. А ПРОСВІТА — ЦЕ СИЛА.

Супроти Комуністів -- Без Змін

(„ГІТЛЕРІВСЬКИЙ НАПАД НА РОСІЮ НЕ ЗРОБИВ КОМУНІЗМУ ДОРОГИМ ДЛЯ НАС" — ПИШУТЬ У КАНАДІ).

Від того часу, як Гітлер напав зо своєю армією на Росію, комуністи в Канаді й Злучених Державах піднесли голову. Всім, які з ними не симпатизують, почали грозити. Мовляв, аж тепер ми вам покажемо! Мовляв, англійська й червона армії бються рамя в рамя з одним спільним ворогом... тому й не смієте противитись нам комуністам, бо ми одинокі вважаємось чемпіонами в боротьбі проти фашизму й нацизму... Знову більш „відважні" говорили й таке: Може вже завтра випустить канадійський уряд всіх наших товаришів з тюрем, дасть нам зброю і тоді ми розправимось з усіми тими, які виступали проти нас... Деякі з українських яничарів - комуністів уже затирали руки й списували на „чорну лісту" всіх тих, яких прийдеться їм перших розстрілювати! Вони вже навіть повибирали собі „суддів", які будуть судити й відсилати до тих, що будуть катувати... Вже й були назначені „підземні льохи", в яких мав би відбуватися отой довго очікуваний їх „справедливий суд" над „зрадниками робітничого класу"...

Так, так! Радости для комуністів не було кінця. Вони навіть зачали ходити по хатах і говорити несвідомим людям, що тепер ще мають нагоду покаятись і вступити в їхні ряди, коли хочуть спастись від страшної смерти, яка мусить наступити для всіх тих, що не є з ними!... І були навіть деякі легковірні, що „відкуплювались" грішми. Очевидно, що назагал виганяли їх з хатів, але бувало всіляко.

Один такий комуністичний „чемпіон", який у часі спокою був шкільним тростисом у місті Торонто, написав листа до місцевої щоденної газети „Івнінг Телеграм", в якому поміж рядками пише таке:

„Але я не можу вписатись до армії... Я є комуніст, а ще недавно було проголошено, що коли я покажусь публично, то буду зараз інтернований. А ми не можемо боротись з Гітлером з кемпів інтернованих".

Цей комуністичний „чемпіон" заховався десь і сидить там ще від того часу, коли почалась війна поміж Англією й Німеччиною. Називається він Лосон.

У відповідь на це каже йому редактор „Івнінг Телеграм", який відомий з цього, що має правильний погляд на комуністів і розуміє добре комуністичну „поміч", таке: „Пан Лосон не висказував такого бажання вступити до Канадійської Армії рік тому назад, коли то комуністична партія розповсюднювала свої летючки на огорожі торонтонського університету лише з тією ціллю, щоб переконати всіх студентів, що Канада немає ніякого інтересу в європейській боротьбі. Він і його побратими не показали тоді доброї волі помогти Канаді, аж вирвали тоді, коли Гітлер заатакував Росію, змушуючи до війни їх „спірітуальну хату" по цім самім боці, що й Британію та Канаду"...

Дальше говориться в цій статті, що унезаконнення комуністичної партії не наступило до тому, що ця партія хоче перебудувати все суспільне життя, а тому, що комуністи спинювали в цілій країні воєнні постачання. Тому, що вони були нельояльні до Канади й тому не було безпечно й не є безпечно й тепер випускати їх на волю. Вірити комуністам він не радить, бо це, що тепер Росія воює проти спільного ворога Німеччини, не зробило комуністів інакшими від тих, якими вони були передше. Всі ці кримінальні злочинці, яких допустилися комуністи в минулому супроти Канади, промовляють дуже виразно до всіх канадійських патріотів, що комуністам ніколи не можна вірити. І тому їхнє місце є там, де вони зараз знаходяться! Тобто в кемпах для інтернованих.

Для „товариша" Лосона та його побратимів, редактор „Івнінг Телеграму" радить урядові зробити ось що:

„Коли пан Лосон і його побратими є дійсно заінтересовані в боротьбі проти гітлеризму, то було бе зле, якщо уряд депортував їх до Росії, де вони зможуть вступити в ряди совєтських баталіонів. Можливо, що вони там будуть пожадані. Бо тут вони не є пожадані ані в канадійській армії, ані в підготовчій воєнній праці".

Ось так глядить на комуністів здебільша ціле канадійське громадянство. І думаю, що таке саме є і в стейтах. А як не є, то певно буде. Хто приглядається тому, що вписують в Злучених Державах ті комуністи, що є ніби українського походження, той може легко пізнати їхню моральну вартість. Ця гидота пробує навіть тепер усіми силами придити те все, що американсько-українське громадянство збудувало з таким трудом на протязі довгих десятків літ. З їхніх писань виходить, що вони не можуть діждатись тої хвилини, коли зорганізоване американсько-українське життя буде знищене, щоб на його руїнах вони могли лекше вести свою розкладову большевицьку пропаганду, звернену на підкопання основ тої держави, яка дає їм притулок. Роблять вони себе тепер великими американськими „патріотами", хоч ними ніколи не були, не є і бути не можуть, бо визнають у світі тільки комуністичну диктатуру і одного „боса", себто тог, що сидить на Кремлі. В Канаді на тих хитрунах добре визнаються. І дай Боже, щоб таке було й в стейтах. Ми всі мусимо зрозуміти, що комуністи є завзятими ворогами демократичних устроїв. Вони ненавидять демократію, бо через неї вони не годні заволодіти світом. Нікчемна їх роля заключається в тому, що вони настільки безхарактерні, що ненавидячи демократію, прибирають лозу найбільших її оборонців. А це на те, щоб ширити в краю роздор, щоб цькувати брата на брата, щоб кидати на всі сторони запамороченими, щоб у так скаламученій воді ловити рибку. А в першу чергу відвернути увагу урядових чинників від себе самих, себто від тих, що вже зо засади є смертельними ворогами демократії.

НАЧАЛЬНИК ФЛЬОТИ.

Адмірал Ернест Дж. Кинг, бувший командант атлянтійської фльоти, іменований недавно командантом усеї американської фльоти.

НА СЕЛІ

Повість

(22) М. ШКОЛИЧЕНКА

Господар і гість пішли в сад. Перед ними незабаром стояв уже на столі самовар, деякі закуски, ягоди і дві свічки в скляних пузирях, що захищали огонь від вітру.

Мисак заварив чай і чайника, по заведеному звичаю, поставив на самовара. Уляна Іванівна мовчки стежила за Мисаковими рухами і нарешті не втрималася:

— На що ви ставите чайника на самовар? — запитала вона.

— Так звик.

— Це не добре. У чаю після такої настойки тратиться смак. І, панночка, не кажучи далі ні слова, зняла з самовара чайника, поставила його на столі і закутала аж двома серветками.

— Ви не сердитесь, що вмішуюсь не в своє діло? — звернулась вона до господаря.

— Ні крихітки, будьте ласкаві! Мені навіть приємно, що ви хоть над чим небудь попорядкуєте у мене... Дід Омелько говорив мені колись, що ви, спасибі вам, навчили його стригти малину, підвязувати кущі...

— Цього не було, я не памятаю.

На цьому слові зявилась дідова постать і старий запротестував:

— Якже так не було? Омелько не брехун!... Але простіть мене! Спершу — добри-вечір вам, Уляно Іванівно!

— Добри-вечір, діду, добривечір!... А колиж це було?

Дід пригадав Уляні Іванівні всі найменші подробиці і панночка не сперечалася.

— Коли річ зайшла про малину, — заговорив Мисак, — так і до речі буде, коли ви, діду, нарвете нам свіженьких ягідок.

Дід узяв посудину і пішов по малину.

— Гарна у вас людина отсей дід, — завважила панночка. — Він мені так подобається за свою правдивість, щирість та чесноту. Я знаю його з самого свого малечку.

— До діда, Уляно Іванівно, я так звик, що, здається і одного дня не обійшовсяб без нього! Дуже він совісна та щира людина.

— То правда! Але в ньому є ще й те, чого не знайдете в багатьох селянах, а саме — він ввічливий, вдячний, без грубянства, тоді, як вади ці межи нашими селянами досить помітна риса.

— Може й так; але, кажучи по совісти, мені і рівняти його ні до кого. Селян я дуже, дуже мало знаю. Не доводилося до цього часу мати з ними ніякого діла. До двацяти років жив у повітовому місті, після двацяти у Київі безвиїздно, та і взагалі не доводилося вступати з людьми ні в які зносини, — не було на те ні часу, ні охоти, ні потреби.

Панночка слухала, пильно дивилася на Мисака і коли той скінчив, промовила:

— Гм!... Чогож ви тоді переїхали з Київа на село, коли не знаєте людей і не хочете їх знати?

— Переїхав я на спокій, на відпочинок перед смертю, після марудної, огидливої канцелярщини.

— Тільки всього?

Мисакови зробилось ніяково. Фраза Уляни Іванівни раптом підняла в ньому заглушені на деякий час думки про бездіяльність, але треба було якось викручуватись і Мисак червоніючи відповів:

— А щож більше? Яб радніший стати діяльним та корисним для селян, алеж яка з мене може бути користь? Чим, як і в чому можу я стати селянам у пригоді?

— Чим, як і в чому? Ви навіть не знаєте, яку користь може робити селянам інтелігентна людина?

Мисак почервонів знову.

— Не дивуйтесь, панночко! Така вже доля нашого брата-чиновника; такі обставини у нас. Затягнеся, засмокчешся в канцелярщину і робишся нездатним ні до чого. Канцелярщина присипляє і думку і розум і пориванья, а виробляє тільки апатичний спокій та цілковиту байдужність до всього.

— Так невжеж канцелярщина приспала в душі вашій усе — навіть бажання до живої діяльности?

— Та ні, діяльности я бажаю, та не тільки бажаю, а навіть мучусь останніми часами, побачивши в собі некорисність, крім хіба особистого самодбальства.

— Я дивуюсь вам. І як таки сидіти отут цілі довгі місяці і не додуматись до якогось діла? Ви жартуєте мабуть, мені не віриться, щоб це було так!

— А отже й правда! — ще дужче червоніючи промовив Мисак. — Перших чотири до пять місяців я зовсім нічого не думав — відпочивав і тілом і духом, а тепер що далі сумно робиться. Думав я про це дуже багато, та нічого не видумав. Ще до переїзду з Київа у Затишок спало було мені на думку підготовити себе хоч трохи по елементарним знанням гігієни та іншим деяким медичним знанням, брався я за це діло, завів навіть домашню аптеку, але з цього нічого не вийшло: селяни до мене не приходять, за порадами до мене не звертаються і заходи мої залишились невартими.

— Так щож ви далі думаєте тепер робити?

— Далі?... Щож далі? — Мисакови було так ніяково, що він аж не радий був уже такій розмові.

— Отже я ніколи цього не думала, — заговорила Уляна Іванівна. — Мені здавалося, що у вас вироблена якась думка, якась мета, що оселились ви не для власного спочинку та бездіяльности, а для того, щоб стати в пригоді селянам, бо їм цього скрізь, усюди, на кожному кроці треба...

До бесідників підійшов дід Омелько і поставив на столі тарілку з малиною.

Мисак подивився на ягоди і завважав:

(Дальше буде).

Сповніть Свій Обовязок!

Хто спосібний до війська, той повинен знайтись негайно в рядах армії чи фльоти і своєю військовою службою причинитись до воєнної перемоги Америки.

А хто не наставляє своїх грудей за свій край, той повинен працювати для оборони краю на інших ділянках, а в першу чергу закупити негайно Бонд Краєвої Оборони і купувати бонди оборони чистенько так довго, поки не закінчимо цієї війни повною нашою перемогою.

Бонд можете купити вже за $18.75, а стемпс — за 10 центів. Значить, що є дана можність кожному і кожній допомогти фінансово державі знайти фонди, потрібні на ведення наших не спровокованої, а тільки накиненої нам війни.

НА РІЖНІ ТЕМИ

ЯК САМЕ?

Литовський посол у Вашингтоні подав до американських часописів заяву, в імені його уряду, що литовський уряд відноситься з глибокою симпатією до перемоги американських збройних сил.

Що Литва заінтересована в прогнанні Німеччини з литовської території, звісно навіть без литовської заяви. Для американської публики було би багато цікавіше виясненя другої точки, а саме: як улаштувала Литва відносини до Росії? Адже совєтська Росія була теж окупувала Литву й на випадок вдачі може її окупувати ще раз. Чи на цей випадок має литовський посол якесь порозуміння з урядом у Москві? Коли такого порозуміння нема, то яку ціль має заява литовської кооперації?

ЩО ЦЕ ЗНАЧИТЬ?

Доносить „Україна", орган ОДВУ, що ґазета „Курієр де Женев" помістила статтю про національну проблему в Росії.

„Україна" каже, що в статті „зауважується неслушно, що Німеччина мусить числитися з білими москвинами", очевидно в питанні залежности української держави.

Зате думку „Курієра де Женев", що мовляв Німеччина має „намір сприяти утворенні самостійної України", подається без коментарів.

ДЕ САМЕ?

У тій самій статті, затитулованій „Українська Справа в Центральній Пресі" (що значить: центральна преса?) подано далі: „в Загребі, в часописі „Нов Ордпунг" зявилася велика стаття Антона Івахнюка, затитулована „Український нарід в боротьбі за свою волю". Стаття дає бездоганний огляд української національно-політично боротьби від старіших часів до 1934. року".

„Україна" теж не вважає за потрібне додати якусь опінію про це очевидне получення боротьби українського народу за свою волю з так званим „новим порядком", себто Гітлерівськими плянами.

ЧИ НЕ ПОТРЕБУЄ СПРОСТОВАННЯ

У тому самому числі „України" подано теж такі факти: „в шерегах українських січових стрільців стояли як звязкові старшини австрійського генерального штабу сучасний маршал Хорватії — Славко Кватернік та його брат Петар Кватернік... керманичі усташівського руху виявляли завжди велике зрозуміння української визвольної боротьби... Поглявник уможливив в своїм таборі на чужині воєнної науки першим старшинам української таємної армії".

В іншому місці „Україна" подає, що „Поглавнік Хорватії", Анте Павеліч, дозволив на створення в хорватському леґіоні спеціяльних українських відділів.

Чи не було би від речі, щоб подаючи такі факти „Україна" зазначила до них своє становище?

КОТРЕ ЩИРЕ?

В першій статейці в грудневому числі „Україна" пише, що „кожний Українець і кожна Українка цілим своїм серцем віддані є Злученим Державам".

По такій заяві майже кожна сторінка подає факти, з котрих читач може винести враження, що українська справа є нерозривно злучена з перемогою Гітлерівської Німеччини.

Котрій заяві повірять американці?

ЧИ ВІВАТ ВИСТАРЧАЄ?

Свою передову статейку „Україна" кінчить словами: „Хай живуть Злучені Держави!"

Потім „Україна" доносить про те, що делеґація Організації Українських Націоналістів зявилася в „поглавніка" хорватської „держави", котра, як звісно приступила до оси й тепер воює проти Злучених Держав. Делеґація ОУН заявила Павелічові свою солідарність. Сказано теж, що голова делеґації закінчив свою промову словами: „Слава Україні. Вождеві, Слава!"

Ці факти й ці слова наведено без ніяких коментарів, з чого читачі мусять набрати враження, що „Україна" з ними погоджується. Отже „Україна" на один бік віватує Злученим Державам, а на другий бік Україні й „вождеві". Чи тепер ясно хто пробує переконати Злучені Держави про те, що українці стоять з державами оси?

У ЧОМУ ТРУДНОЩІ

Пише „Україна" в своїм звіті з візити представників ОУН в Анте Павеліча:

„Після промови Поґлавнік кожному стиснув руку, розмовляв з присутними про важку революційну боротьбу".

У чому саме важкість революційної боротьби, не сказано. З писання „України" читачі можуть догадатися, що в тому, щоб ходити з хорватським „поглавніком", а рівночасно кричати: „Хай живуть Злучені Держави!"

Справді важко.

ЧИ ЛИШЕ ВАЖКО?

Може не лише важко. Здається, що навіть щось більше, ніж важко.

Чи важко це наприклад написати на окладинці „України": „Горяче віримо, що Українці віддадуть всі свої услуги своїй Вірній Прибраній Батьківщині, щоб тим робом причинитися до віковічного мира та увільнення поневолених народів зпід ярма займанців", а в іншому місці помістити статтю, в котрій пишеться, що „тепер прийшов великий історичний момент... що Україна має взяти як найбільш чинну участь в усіх ділянках, які їй буде визначено в тій ґіґантській боротьбі, яку провадять тепер побідно держави Осі проти Московщини"?

Певно, що важко такі річи написати в одному й тому самому журналі.

Погодити ці становища зо собою це не трудно. Це вже неможливо.

ЧИ ЗАСЛУЖИЛИ?

Рівнобіжно зо статтею про піддержування Злучених Держав українцями, „Україна" містить заклик до жертв на найбільш пекучі потреби української справи. За таку справу „Україна" вважає піддержку визвольно-інформаційної акції, а найкращим засобом до цього піддержання української націоналістичної преси.

З таких тверджень „Україна" робить висновок: „Отже піддержка нашої преси: „України" і „Тризуба", видавання на чужих мовах в першу чергу на англійській книжок і брошур про Україну, публікування журналів, бюлитенів та розвідок про визвольні змагання наших братів по той бік океану, — оце наша найблища і найконечніша ціль".

Прочитавши це, українці відай скажуть по старому: „Боже, рятуй мене від моїх приятелів. З ворогами я сам дам собі раду".

ШІКАҐОВСЬКА ХРОНІКА

Подає СТЕПАН КУРОПАСЬ.

Секретарка 452. відділу, панна Марія Білик з Іст Шікаґо, Інд., мала нещасливий випадок дня 16. листопада, при зударі її авта з іншим. На щастя вона вийшла без поважнійшого ушкодження на тілі, хоч пролежала 3 тижні у лічниці. Дописувач відвідав її у лічниці Борнсайд, що є під доглядом українського лікаря, д-ра Мирослава Сімовича. Панна Марійка є популярною серед українських кол не лише в Іст Шікаґо але й в Шікаґо, так, що лічниця, у якій вона лежала, була весь час заповнена відвідувачами.

Десятьлітний ювилей священичої діяльности святкував у нас в неділю, дня 9. грудня ігумен Ч.С.В.В., о. А. Сенишин. З цеї нагоди його парохіяни, справили йому несподіванку, концерт і бенкет. В концерті взяли участь шкільні діти, що мали підготовну до того рода виступу програму. По концерті відбувся бенкет у шкільній салі. Треба ствердити, що ще ніколи за останніх кілька літ не було в обох салях такого натовпу людей. Концертова саля не могла вмістити всіх людей, а в шкільній салі до вечора засідали учасники два рази. Товстмайстром бенкету був д-р Семен Кочій, який цю працю при церкві о.о. Василіян виконує стало вже довший час, і виконує її щораз краще. На згаданому ювилейному бенкеті він вивязався дуже добре, бо програму яку виконували промовці він так підобрав, що ніхто не нудився і не виголошував чудних промов чи славословій, а навпаки присутні провели час у веселому настрою, уважно слідили за промовцями, що своє побажання ювилятови переплітали добрими жартами. Навіть Преосвященний Кир Константин, що в товаристві о. Ґреськова з Клівленду приїхав літаком, зачав оповіданням з нашої устної словесности про двох селян, що з нагоди купна корови запросили себе в гості.

Промов було дуже багато. Були це промови молодих дівчат, старших парохіян, сестриць, професіоналістів. Промовці підкресляли, що Ювилят за час свого побуту в Шікаґо сплатив церковні довги церкви на Оклей, побудував цілоденну українську публичну школу з правом прилюдности, виратував з довгів і перебрав церкву на Савт-Сайд і Пулман, купив нову церкву на Борнсайд, купив дім сестер Василіянок, збудував памятник України з нагоди ювилею Хрещення, зорґанізував і перевів Евхаристичний Конґрес в Шікаґо в 1941. р. і другі менші підприємства.

При кінці бенкету висвітлено фільму з Евхаристичного Конґресу. На фільмі добре пізнати всі етапи Конґресу, похід до церкви і на площу. Відділи У. Н. Союзу машерують разом, а їх похід очолюють в одній чвірці: д-р Лука Мишуга, головний радний Тарас Шпікула, головний контрольор Роман Смук і дописувач. Фільма має історичне значіння і добре було би її висвітлити в інших громадах. На мою думку фільма мала би ще більше значіння, якби виказала попри всі ті ґарні образи підчас церковних церемоній, ще й цей факт, що участь наших людей у поході й церкві була масова, похід імпозантний і довгий, довший як на фільмі.

Комітет Цивільної Оборони зорганізували шікаґовські українці в неділю, дня 14. грудня на нараді американських горожан українського походження. На нарадах було присутних 500 людей ріжного віку, полу і політичної чи релігійної приналежности. Обговорено справу піддержки нашого краю у війні з ворогами, купна бондів краєвої оборони і т. п. Присутні заявили велику охоту закупити бонди краєвої оборони, та жадали, щоби Комітет в порозумінню з поштовим урядом занявся продажею таких бондів вечорами, коли наші люди не працюють і мають час бонди купувати. На зборах зголосилося 89 людей, що заявило готовість купити бонди на суму 5,025 долярів. Крім цього багато наших людей зареєструвалися як ті, що вже купили бонди краєвої оборони, або сплачують їх на рати у фабриках, у яких працюють. Наші товариства на зборах поухвалювали рівнож поважні суми на закуп бондів. Багато наших людей, що були на зборах заявили, що порадяться в дома з родиною і якщо Комітет дістане дозвіл продавати бонди, вони зголосяться до нього. Комітет апелював до наших людей купувати бонди якнайскорше у банках і поштових урядах. Добре було би однак якби повідомляти комітет, про купно таких бондів, а в додатку, коли хто з наших людей не має часу, хай зголоситься до Комітету, а цей полагодить справу. Комітет Національної Оборони має увійти в контакт з Головною Кватирою Американського Комітету Цивільної Оборони і Американським Червоним Хрестом та дістати інструкції щодо дальшого пляну праці. Рівночасно збори рішили скликати велике українське віче в найближчій будучности. При кінці в капелюх дрібними даткам зібрано на Червоний Хрест 37 долярів і 46 центів.

ПОМСТА СЛОНА.

Якось узимі минулого року трапився в Лондоні прецікавий випадок. В цирку був слон, що його публика дуже любила, бо й робив він дуже цікаві вправи й загалом був незвичайно розумний. Підчас одної вистави в цирку слон виконував свою вправу. Коли підійшов до поруччя, що відділює місце вправ від публики, один якийсь нерозумний жартун із публики вколов його шпилькою в самий кінчик труби. Слон стерпів біль, виконав, немов нічого не сталося, свою вправу і ввічливо поклонився публиці на її бурхливі оплески, підійшов до жартуна, що вколов його, обкрутив його своєю трубою, підніс у повітря й кинув на середину арени. Жартунові довелося від того пролежати у шпиталі кілька тижнів. А слонові після того мусіли трубу перевязати, бо з неї текла кров...

СТАВАЙТЕ В РЯДИ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ, ЯКИЙ Є НАЙБІЛЬШОЮ І НАЙСИЛЬНІШОЮ УКРАЇНСЬКО - АМЕРИКАНСЬКОЮ ЗАПОМОГОВОЮ ОРҐАНІЗАЦІЄЮ.

ОСТРОВ, ЗА КОТРИЙ ІДЕ ВАЖКА КАМПАНІЯ. — Аліянти тепер напружують усіх сил, щоб не допустити до заняття японцями острова Синґапору, на кінці Маляйського півострова.

ЗАДЕРЖАЛИ ЕСПАНСЬКИЙ КОРАБЕЛЬ В КУБІ.

ГАБАНА (Куба). — Морські власти задержали еспанський корабель „Ріта Ґарція" у звязку з поголосками, начеб то Еспанія приступила до союзу з Німеччиною. Це вже другий раз, що згаданий корабіль був придержаний владою з тих самих причин.

ПІДПИРАЙТЕ СВОЇХ БИЗНЕСМЕНІВ.

ПОСМЕРТНІ ВІСТІ

✝

В четвер, 25. грудня 1941. р. зістав убитий автомобілем член Бр. св. Івана Хрестителя, від. 270. У. Н. Союзу в Джерзі Ситі, Н. Дж.,

ІВАН ҐРУБЕЦЬ.

Покійний при смерти мав 64. роки. Походив зо села Карів, пов. Рава Руська, Західна Україна. До 270. відділу прийшов з перест. листом з 356. відділу в Ґері, Інд., 15. квітня 1916. р. Полишив у смутку жену Варвару, сина Стефана, невістку Анну, дочку Стелу, сина Антона і дочку Марію.

Похорон відбудеться в суботу, 27. грудня, до укр. церкви св. О. Николая в Пасейку, Н. Дж.

Хай американська земля буде Йому легка!

М. Пігура, ф. секр.

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ.

З ЖИТТЯ ГРОМАД І ОРГАНІЗАЦІЙ

ЙОНГСТАВН, О.

З відділу 235 У. Н. Союзу.

Наш звіт з цілорічного діловодства представляється так: Готівкою перебрано $3,204.89. Членів було 167 (111 старших і 56 дітей). Від членів зібрано як місячні вкладки $3,530.55, а $ 156.11 за діти. З пікніку прийшло $56.70, процент за 6 місяців $23.11. Разом прихід $3,775.47. В розходах вислано до каси У. Н. Союзу як розмет за старших $3,104.33, за діти $165.11 хора запомога членам $192, посмертна запомога $150, платня урядників за 6 місяців $22.62, цвіти померлим членам $13.39, зворот готівкою членам $11.38. Загальний розхід $3,658.83. Чистий прихід за 11 місяців $116.64. Разом з готівкою з минулого року є тепер готівки по кінець листопада $3,321.59. Членів є тепер 209 (в тому 63 дітей, себто відділ збільшився на 35 членів.

За уряд Братства: **Т. Періг,** предсідник; **М. Мушинський,** касієр; **І. Павловський,** секр.

ЗАПЕВНЕННЯ ТУРКАМ.

АНКАРА. — Німецький амбасадор фон Папен запевнив турецький уряд, що Німеччина не думає вдаряти на Туреччину і через неї добиратись до Близького Сходу. Такі вістки були розійшлись недавно по світі.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ У. Н. СОЮЗУ

ВЕСТБУРИ, Н. Й. — Річні збори Тов. ім. Тараса Шевченка, від. 267., відбудуться в суботу, 27. грудня, в год. 8. вечером, в домі Івана Агреста. Кожний член обовязаний явитися на цих зборах. Буде справоздання фінансове за цілий рік і вибір уряду на рік 1942. Не явившийся член буде підлягати карі, приписаній статутом. — К. Дідух, секр.

ТРЕНТОН, Н. ДЖ. — Річні збори Тов. Вільні Козаки, від. 116., відбудуться в неділю, 28. грудня, в годині 3. пополудні, в Українській Гали, 824 Едмонд стр. На порядку дневнім: справоздання уряду за рік 1941. і вибір уряду на рік 1942. Проситься всіх членів і членкинь прибути на ці збори, бо є дуже важні справи до полагодження. Контр. комісія має явитися в секретаря в суботу, 27. грудня, в годині 7. ввечір. Довгуючі члени нехай вирівнають свій довг, бо в противнім разі будуть суспендовані. Родичі, де ваші діти? Впишіть їх до Батька Союзу! Це обовязок кожного щирого українця належати до такої організації, якою є Український Народний Союз. — За уряд: М. Скурняк, предс.; П. Паславський, кас.; П. Стадник, секр.

СТРАТИЛА ДАХ НАД ГОЛОВОЮ. — Мері Ленора Джовнс дожидала батька й матери, які шукають даху над головою, коли японський напад на Гаваї змів їх дім. Дівчині на грудях висить ідентіфікаційна табличка.

ВПИСУЙТЕ СВОЇХ ДІТЕЙ В ЧЛЕНИ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ І В ТАКИЙ СПОСІБ ЗАБЕЗПЕЧІТЬ ЇХ БУДУЧЧИНУ.

ЧИТАЙТЕ УКРАЇНСЬКІ КНИЖКИ І ГАЗЕТИ БО ЧАСТЕ ЧИТАННЯ ВЕДЕ ДО ПРОСВІТИ. А ПРОСВІТА — ЦЕ СИЛА.

ТАРЗАН, ч. 473. Ґалеон.

Після таємної наради Тарзана з Аль-Тариком смукла галера почала знов підсуватись під беріг, а далі — вона заховалась у заливі.

Причаливши галеру до берега капітан, разом з Вилієном і Тарзаном, почали висідати на беріг. З високого берега вони слідкували за тим, що ділось на морі.

Нагло на горизонті вони завважили якийсь корабель. Вилієно схвильовано закликав: „Це мусить бути той корабель, що везе Зелю".

Аль-Тарик заговорив: „Ми можемо її наскочити ще заки вона успіє перед нами втекти". З тими словами вони почали поспішно вертати до галери.